31 Ιανουαρίου 2025

Η Εξόδιος Ακολουθία του μακαριστού Γέροντα Ιεροθέου, Καθηγουμένου της Ιεράς Μονής Αββά Θεοδοσίου του Κοινοβιάρχου

/ Γενικά Θέματα / Ειδήσεις και Ανακοινώσεις

Η Εξόδιος Ακολουθία του μακαριστού Ηγουμένου της Ιεράς Μονής Αββά Θεοδοσίου του Κοινοβιάρχου Αρχιμανδρίτου π. Ιεροθέου τελέστηκε την Τετάρτη 29 Ιανουαρίου 2025.

Για την Εξόδιο Ακολουθία και την ταφή του μακαριστού Ηγουμένου μετέβησαν στην εν λόγω Ιερά Μονή ο Πατριαρχικός Επίτροπος Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Καπιτωλιάδος κ. Ησύχιος με Αγιοταφίτες Πατέρες.

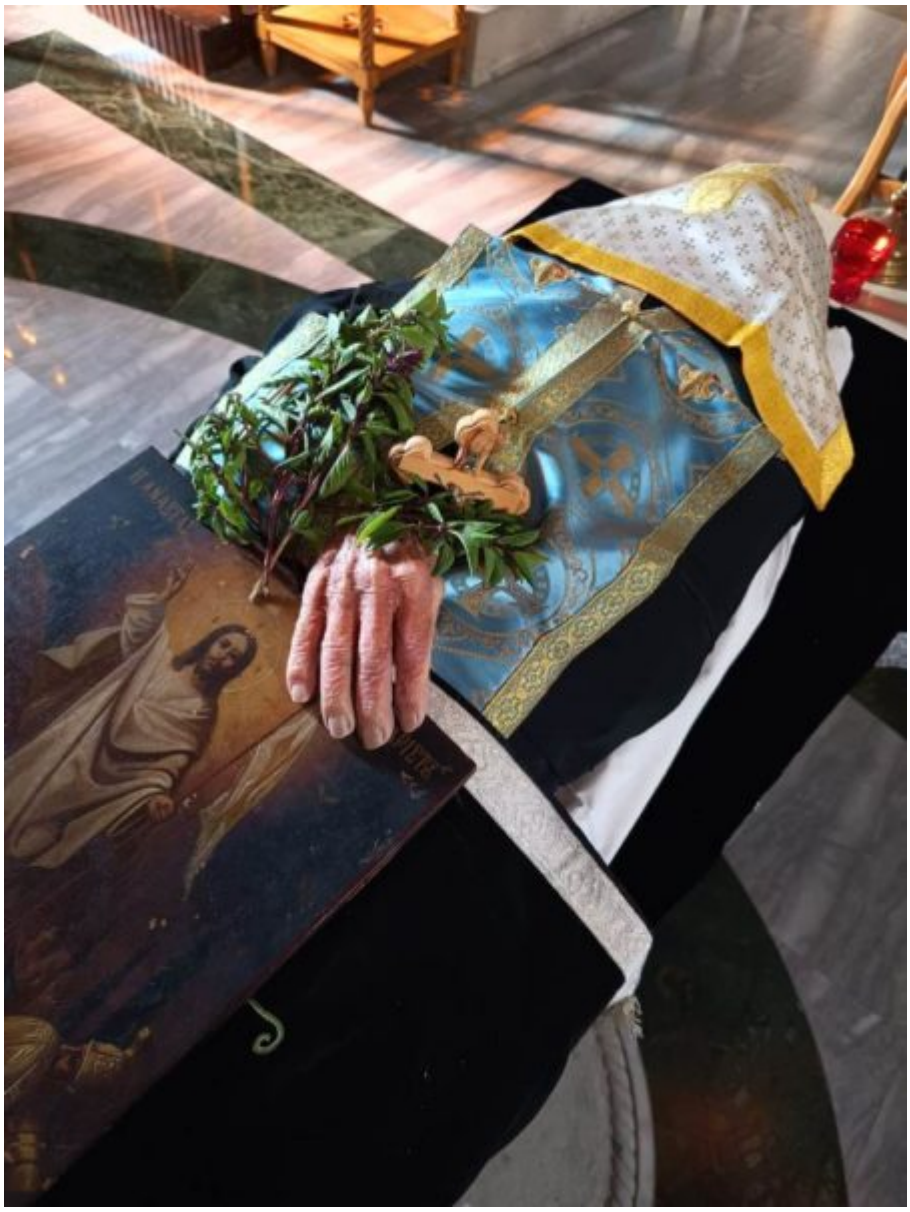

Την Εξόδιο Ακολουθία τέλεσε ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης κ. Ησύχιος συνιερουργούντων των Σεβασμιωτάτων Αρχιεπισκόπων Γεράσων κ. Θεοφάνους και Αβήλων κ. Δωροθέου, των Ιερομονάχων του Πατριαρχείου Ιεροσολύμων και του Πνευματικού του Αγίου Σάββα Αρχιμανδρίτου π. Ευδοκίμου και των Ιερέων των ομόρων περιοχών της Βηθλεέμ.

Παρέστησαν συμπροσευχόμενες μοναχές και συμπροσευχόμενοι μοναχοί από τα Ιεροσόλυμα και πλήθος λαού από την Βηθλεέμ.

Τον επικήδειο προς τον εκλιπόντα Αγιοταφίτη Αρχιμανδρίτη εκφώνησε ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Καπιτωλιάδος κ. Ησύχιος ο οποίος, μεταξύ άλλων,

αναφέρθηκε στον βίο, στον ζήλο, στην αυταπάρνηση και στην σχεδόν πεντηκονταετή προσφορά του μακαριστού Καθηγουμένου.

«Ὡσαύτως, μή δειλιῶν ἐνώπιον κινδύνων, ὑπερήσπισε θερμῶς τά πέριξ τῆς Μονῆς κτήματα τοῦ Πατριαρχείου ἐκ τῶν ἐπιβούλων, πολλάκις μέ κίνδυνον τῆς ζωῆς αὐτοῦ», ανέφερε χαρακτηριστικά και μεταξύ άλλων ο Σεβασμιώτατος.

Αναλυτικά ο επικήδειος λόγος του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτη Καπιτωλιάδος κ. Ησυχίου:

“Σεβασμιώτατοι ἅγιοι Ἀρχιερεῖς,

Σεβαστοί ἅγιοι Πατέρες καί ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς προσκυνηταί τῶν Ἁγίων τόπων,

Χρέος ἱερόν καί ἅγιον συγκαλεῖται ἡμᾶς σήμερον εἰς τήν περίβλεπτον καί ἱστορικήν Ἱεράν Μονήν τοῦ Ὁσίου πατρός ἡμῶν Θεοδοσίου τοῦ Κοινοβιάρχου, ἵνα προπέμψωμεν τόν πολιόν ἀδελφόν ἡμῶν Ἀρχιμανδρίτην Ἱερόθεον, ἡγούμενον καί ἀνακαινιστήν τῆς Ἱερᾶς ταύτης παλαιφάτου Μονῆς.

Τό «ὄντως φοβερώτατον τοῦ θανάτου μυστήριον» αὖθις βλέποντες προκείμενον ἐν μέσῳ ἡμῶν, ἐξαπορούμεθα μετά τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ, «ποία τοῦ βίου τρυφή διαμένει λύπης ἀμέτοχος; Ποία δόξα ἔστηκεν ἐπί γῆς ἀμετάθετος; Πάντα σκιᾶς ἀσθενέστερα, πάντα ὀνείρων ἀπατηλότερα· μία ροπή καί ταῦτα πάντα θάνατος διαδέχεται». Τήν φοβεράν καί ζοφεράν ταύτην πραγματικότητα, τήν εἰσαχθεῖσαν εἰς τό ἀνθρώπινον ἡμῶν γένος ἕνεκα τῆς προπατορικῆς παραβάσεως, ὡς παραφθοράν τινα καί ἀφύσικον κατάληξιν, ὁ Πανάγαθος Θεός ἡμῶν, «ἵνα μή τό κακόν ἀθάνατον γένηται», ἐπανωρθώσατο ἤτοι «τοῦ ἰδίου υἱοῦ οὐκ ἐφείσατο, ἀλλ’ ὑπέρ ἡμῶν πάντων παρέδωκεν αὐτόν», (Ρωμ. 8,32), Ὅς καί «ἐταπείνωσεν ἑαυτόν γενόμενος ὑπήκοος μέχρι θανάτου, θανάτου δέ σταυροῦ» (Φιλ. 2,8), «ἵνα διά τοῦ θανάτου καταργήσῃ τόν τό κράτος ἔχοντα τοῦ

θανάτου, τοὐτέστι τόν διάβολον» (Ἑβρ. 2,14) καί «ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτόν μή ἀπόληται, ἀλλ' ἔχῃ ζωήν αἰώνιον», (Ἰω. 3,15).

Ἐν ταύτῃ τῇ ὁμολογίᾳ καί ἱερᾷ πίστει τῆς ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας, ἀνετράφη ὁ ἀδελφός ἡμῶν Ἀρχιμανδρίτης Ἱερόθεος, κατά κόσμον Ἰωάννης Σηφάκης, γεννηθείς τῷ ἔτει 1929 ἐν τῷ χωρίῳ Μαχαιρᾷ Ἡρακλείου Κρήτης, ὅπου καί διήκουσε τά ἐγκύκλια γράμματα. Τῷ 1953 ἐστρατεύθη εἰς Ἑλλάδα καί μετέσχε ἐκστρατευτικοῦ σώματος καί μετέβη εἰς Κορέαν, ἔνθα αἱ κακουχίαι, τά παθήματα καί τά μαθήματα ἔμελλον νά ποδηγετοῦν αὐτόν εἰς τό ἐπίλοιπον τοῦ βίου του. Κατά τήν ἐν Κορέᾳ διατριβήν αὐτοῦ, ἔκανε τάμα εἰς τόν Ἅγιον Θεόν, ὅτι ἄν διασωθῇ ἐκ τοῦ πολέμου, θά μεταβῇ εἰς τήν Ἁγίαν Γῆν πρός προσκύνησιν τῶν Ἁγίων Τόπων. Ἐπιστρέψας ἐκ Κορέας καί μετά πάροδον ὀλίγων μηνῶν, μεθ' ἑνός φίλου αὐτοῦ ἐπραγματοποίησεν τά τάξιμον αὐτοῦ.

Τόν Σεπτέμβριον τοῦ 1954, κατά τήν εἰς Ἱερουσαλήμ ἐπίσκεψιν αὐτοῦ, συνήντησε τόν μακαριστόν Πατριάρχην κυρόν Τιμόθεον, ὅς ἀντικρύσας τόν τότε Ἰωάννην, προέτρεψεν ἐπιμόνως αὐτόν νά παραμείνῃ εἰς τούς Ἁγίους Τόπους, ὅπως ὑπηρετήσῃ τήν Ἐκκλησίαν. Τοῦ νεαροῦ Ἰωάννου ἀποκρινεμένου ὅτι «εἶναι ἀγράμματος καί διά τοῦτο δέν δύναται», ὁ Πατριάρχης ἀντεῖπεν ὅτι «καί οἱ Ἀπόστολοι ἀγράμματοι ἦσαν»! Οὕτως ἡλιευμένος ὁ πολιός ἡμῶν ἀδελφός, καταλείψας τόν στρατόν τοῦ ἐπιγείου Βασιλέως, ἐστρατεύθη εἰς τήν ἐκστρατευτικήν φάλαγγα τοῦ Οὐρανίου Δεσπότου, ἤτοι τήν γεραράν Ἁγιοταφιτικήν ἡμῶν Ἀδελφότητα, ἐπιδείξας ζῆλον καί αὐταπάρνησιν εἰς τήν διακονίαν αὐτοῦ, μή ἐπιστρέψας οὐδέποτε πάλιν εἰς Ἑλλάδα!

Ἅμα τῇ ἀποφάσει τῆς παραμονῆς αὐτοῦ ἐνταῦθα, διωρίσθη παιδονόμος ἐν τῇ Πατριαρχικῇ Σχολῇ καί τῷ 1956 ἀνέλαβε τήν ἐπιστασίαν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Θαβωρίου Ὄρους, ἐν ᾗ καί ἐκάρη μοναχός τῇ 5η Μαΐου 1957, χειροτονηθείς Διάκονος καί Πρεσβύτερος τῷ ἰδίῳ ἔτει ὑπό τοῦ Μητροπολίτου Ναζαρέτ Ἰσιδώρου. Ἔκτοτε ὑπηρέτησεν εἰς διαφόρους διακονίας τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Κοινοῦ, ὡς ἐπιστάτης τῶν κτημάτων τοῦ Πύργου τοῦ Ἁγίου Σάββα, ὡς Ἡγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Ἀββᾶ Γερασίμου, ὡς Ἡγούμενος ἐν Ἱεριχοῖ, ὡς Ἡγούμενος τῆς παρά τόν Ἰορδάνην Μονῆς τοῦ Τιμίου Προδρόμου, ὡς Ἡγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Τιμίου Σταυροῦ καί ὡς Ἡγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Γεωργίου Μπετζαλᾶ.

Τῇ 25η Αὐγούστου τοῦ ἔτους 1976 διωρίσθη ἰσόβιος Ἡγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀββᾶ Θεοδοσίου τοῦ Κοινοβιάρχου. Διαρκούσης τῆς σχεδόν πεντηκονταετοῦς διακονίας αὐτοῦ ἐνταῦθα, εἰργάσθη θείῳ ζήλῳ διά τήν ἀνακαίνισιν καί τόν καλλωπισμόν τῆς Μονῆς, κοσμήσας διά βυζαντινῶν ἁγιογραφιῶν τόν ἱερόν Ναόν καί ἐξωραΐσας τόν δάπεδον αὐτοῦ διά καλαισθήτων μαρμάρων. Ἀνῳκοδόμησεν τόν δεύτερον ὄροφον τῆς νοτιοδυτικῆς πτέρυγος τῆς Μονῆς, δημιουργήσας ξενῶνα πρός φιλοξενίαν τῶν εὐλαβῶν προσκυνητῶν, οὕς καί ἠγάπα ὁ γέρων Ἱερόθεος καί πάντοτε ἀφιέρωνεν ὥρας διά τήν μετ' αὐτῶν

ἐπικοινωνίαν πρός πνευματικήν οἰκοδομήν καί ἐπιστηριγμόν αὐτῶν.

Ὡσαύτως, μή δειλιῶν ἐνώπιον κινδύνων, ὑπερήσπισε θερμῶς τά πέριξ τῆς Μονῆς κτήματα τοῦ Πατριαρχείου ἐκ τῶν ἐπιβούλων, πολλάκις μέ κίνδυνον τῆς ζωῆς αὐτοῦ.

Τό ἀνθρωπίνως ἐγειρόμενον ἐρώτημα: «πῶς ὑπέμεινεν τάς δυσκολίας ταύτας;» δύναται νά ἀπαντήσωμεν διά τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, λέγοντος: «Τί οὖν ἐροῦμεν πρός ταῦτα; ... τίς ἡμᾶς χωρίσει ἀπό τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ; θλῖψις ἤ στενοχωρία ἤ διωγμός ἤ λιμός ἤ γυμνότης ἤ κίνδυνος ἤ μάχαιρα; καθώς γέγραπται ὅτι ἕνεκά σου θανατούμεθα ὅλην τήν ἡμέραν· ἐλογίσθημεν ὡς πρόβατα σφαγῆς· ἀλλ' ἐν τούτοις πᾶσιν ὑπερνικῶμεν διά τοῦ ἀγαπήσαντος ἡμᾶς», (Ρωμ. 8, 31.35-37). Τά λόγια ταῦτα δύνανται νά ἑρμηνεύσωσι τήν ἐπί γῆς βιωτήν τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Ἱεροθέου καί τήν βεβαίαν αὐτοῦ πίστιν εἰς τήν ἐκπλήρωσιν τῆς μοναχικῆς αὐτοῦ ἰδιότητος καί τήν ἱεράν ἀποστολήν τῆς Ἁγιοταφιτικῆς ἡμῶν Ἀδελφότητος, διά τήν ὁποίαν, μή φειδόμενος κόπων, ἠνάλωσεν ἑαυτόν ἐπί 71 ἔτη.

Ἐκ μέρους τῆς Αὐτοῦ Θειοτάτης Μακαριότητος τοῦ Πατρός ἡμῶν καί Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου Γ΄, ὁ Ὁποῖος μετέβη σήμερον εἰς Ἀλβανίαν, ἵνα παραστῇ εἰς τήν Ἐξόδιον Ἀκολουθίαν τοῦ ἐκλιπόντος Ἀρχιεπισκόπου κυροῦ Ἀναστασίου, παρακαλῶ, ὅπως δεηθῶμεν ἐκ βάθους ψυχῆς τοῦ καί νεκρῶν καί ζώντων τήν ἐξουσίαν ἔχοντος ἀθανάτου Βασιλέως ἡμῶν Χριστοῦ ὑπέρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ μακαριστοῦ ἀδελφοῦ ἡμῶν Ἀρχιμανδρίτου Ἱεροθέου ἐν χώρᾳ ζώντων, μετά δικαίων καί ὁσίων, ὅπως ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ τῆς Κρίσεως, «ἐκλάμψῃ ὡς ὁ ἥλιος σύν ἀγγέλοις εἰς ζωήν αἰώνιον σύν τῷ Κυρίῳ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ, ὁρῶν αὐτόν καί ὁρώμενος καί ἄληκτον τήν ἀπ' αὐτοῦ εὐφροσύνην καρπούμενος», (Ἰω. Δαμασκηνός).

Αἰωνία σου ἡ μνήμη ἀξιομακάριστε καί ἀείμνηστε ἀδελφέ ἡμῶν!".

Ακολούθησε η ταφή του μακαριστού Καθηγουμένου στο Κοιμητήριο της Ιεράς Μονής.

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΕΠΙΣΗΣ: Εκοιμήθη ο Γέροντας Ιερόθεος, Καθηγούμενος της Ιεράς Μονής Αββά Θεοδοσίου του Κοινοβιάρχου

